

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Kozłowska-Czabańska
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 czerwca 2017 r. w Warszawie

sprawy G. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania G. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 17 czerwca 2016r., nr (...)

z dnia 8 lipca 2016r., nr (...)

oddala odwołania.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony G. G. w dniu 22 lipca 2016 roku złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 17 czerwca 2016 roku znak: (...) oraz z dnia 8 lipca 2016 roku, znak: (...), którymi organ rentowy przyznał mu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 21 maja 2016 roku do 31 grudnia 2016 roku. Ubezpieczony w treści odwołania podważył ustalenia organu rentowego dotyczące jego stanu zdrowia. W konkluzji odwołania ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 26 listopada 2014 roku do 31 maja 2017 roku. (odwołanie z dnia 22 lipca 2016 roku, k.2 - 19 a.s.)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 22 sierpnia 2016 roku wniósł o oddalenie odwołania ubezpieczonego na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że w toku postępowania wyjaśniającego G. G. został skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 7 czerwca 2016 roku uznała, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy od 26 listopada 2014 roku do 31 grudnia 2016 roku. W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS organ rentowy decyzją z dnia 17 czerwca 2016 roku przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 21 maja 2016 roku do 31 grudnia 2016 roku. Takie samo rozstrzygnięcie organ

rentowy zawarł w decyzji z dnia 8 lipca 2016 roku dotyczącej przeliczenia stażu pracy i podstawy wymiaru świadczenia. (odpowiedź na odwołanie z dnia 22 sierpnia 2016 roku, k. 64 – 64v a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący G. G., urodzony w dniu (...), z wykształcenia jest ekonomistą. Na podstawie decyzji z dnia 2 lutego 2016 roku w okresie od 22 stycznia 2016 roku do 20 maja 2016 roku pobierał świadczenie rehabilitacyjne w wysokości 75% podstawy wymiaru. (decyzja z dnia 2 lutego 2016 roku, k. nienumerowana a.r.)

G. G. w dniu 21 kwietnia 2016 roku złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy, k. 1 – 10 a.r.)

W toku postępowania wyjaśniającego, odwołujący został skierowany na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 23 maja 2016 roku uznał badanego za całkowicie niezdolnego do pracy do dnia 31 maja 2017 roku. W wyniku zgłoszenia zarzutu wadliwości orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS przez zastępcę Głównego Lekarza Orzecznika ZUS sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującego wydała w dniu 7 czerwca 2016 roku orzeczenie na mocy którego uznała, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 31 grudnia 2016 roku. (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 23 maja 2016 roku, k. 27 a.r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 7 czerwca 2016 roku, k. 43 a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 17 czerwca 2016 roku decyzję (znak: (...)), którą przyznał odwołującemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 21 maja 2016 roku tj. od dnia zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego do 31 grudnia 2016 roku. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 7 czerwca 2016 roku uznała odwołującego za częściowo niezdolnego do pracy do 31 grudnia 2016 roku (decyzja z dnia 17 czerwca 2016 roku, znak: (...), k. 57 a.r.). Tożsame rozstrzygnięcie organ rentowy zawarł w decyzji z dnia 8 lipca 2016 roku (znak: (...)) dotyczącej przeliczenia stażu pracy i podstawy wymiaru świadczenia. (decyzja z dnia 8 lipca 2016 roku, znak: (...), k. 85 a.r.)

G. G. złożył odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 7 czerwca 2016 roku oraz od decyzji z dnia 8 lipca 2016 roku do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie. (odwołanie z dnia 22 lipca 2016 roku, k.2 - 19 a.s.)

W toku postępowania Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2016 roku dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza psychiatry, neurologa oraz internisty celem ustalenia czy odwołujący się jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała. (postanowienie z dnia 29 sierpnia 2016 roku, k. 67 a.s.)

Na podstawie opinii biegłego sądowego psychiatry M. P. Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczony cierpi na uporczywe zaburzenia nastroju i zaburzenia lękowe uogólnione. Zdaniem biegłego odwołujący niewątpliwie wymaga leczenia, jednak jego stan psychiczny nie uzasadnia uznania go za całkowicie niezdolnego do pracy. Biegły stwierdził, iż u odwołującego istnieje częściowa niezdolność do pracy od 26 listopada 2014 roku do końca 2016 roku. (opinia biegłego psychiatry, k. 78 - 79 a.s.)

Biegły lekarz neurolog B. Z. w opinii z dnia 3 listopada 2016 roku wskazał, iż poza osłabieniem obustronnym odruchów kolanowych u odwołującego nie występują objawy ogniskowego uszkodzenia układu nerwowego. W ocenie biegłego odwołujący nie jest niezdolny do pracy z przyczyn neurologicznych. (opinia biegłego neurologa, k. 92 - 93 a.s.)

Na podstawie opinii biegłego lekarza internisty P. D. z dnia 1 lutego 2017 roku Sąd ustalił, iż brak jest podstaw aby uznać odwołującego za całkowicie lub częściowo niezdolnego z powodu schorzeń internistycznych. (opinia biegłego internisty, k. 106 – 108 a.s.)

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych, dokumentację znajdującą się w aktach rentowych ubezpieczonego oraz w oparciu o dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy i bezsporny materiał dowodowy.

Sąd jako materiał kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał opinie powołanych biegłych sądowych, albowiem dowód ten pozwolił na dokładne określenie zakresu dysfunkcji jakie występują w stanie zdrowia odwołującego. Z tego też powodu ustalenia poczynione przez biegłych Sąd przyjął za własne, albowiem opinie biegłych wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego, a biegli lekarze sporządzający te opinie są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Zdaniem Sądu dołączone do akt opinie biegłych specjalistów w sposób wyczerpujący opisują aktualny stan zdrowia ubezpieczonego są zrozumiałe, czytelne i wydane na podstawie dogłębnej analizy całej dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy w tym w aktach rentowych.

Zaznaczenia wymaga, że wprawdzie strona odwołująca na rozprawie w dniu 20 czerwca 2017 roku (k. 127 - 128 a.s.) zgłosiła uwagi co do opinii powołanego w sprawie biegłego psychiatry, to jednak w ocenie Sądu zastrzeżenia te były nieuzasadnione. Zdaniem Sądu opinie powołanych w sprawie biegłych dokładnie diagnozują stan zdrowia wnioskodawcy. Z tych przyczyn podniesione przez odwołującego zastrzeżenia stanowią subiektywną polemikę z opiniami biegłych. Sąd postanowił również oddalić wnioski odwołującego o dopuszczenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadków M. W., H. O., I. S., D. B. mając na uwadze, iż są to lekarze psychiatry u których ubezpieczony się leczył a cała dokumentacja medyczna z leczenia znajduje się zarówno w aktach sądowych jak i rentowych. Sąd oddalił również wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka K. W. mając na uwadze, iż stan zdrowia wnioskodawcy podlega wyłącznie ocenie lekarzy specjalistów.

Należy także stwierdzić, że orzecznictwo sądowe wypowiada się jednoznacznie co do kwestii, iż nie można przyjąć, iż sąd zobowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku, sygn. akt II CR 817/73, LEX nr 7404; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1974 roku, sygn. akt II CR 5/74, LEX nr 7407; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 roku, sygn. akt II UKN 604/00, PPIPS 2003, nr 9, poz. 67). Potrzeba powołania innego biegłego powinna zatem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczasowej złożonej opinii (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1974 roku, sygn. akt I CR 562/74, LEX nr 7607; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 1999 roku, sygn. akt I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, poz. 807; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2001 roku, sygn. akt II CKN 639/99, LEX nr 53135). Przy czym potrzebą taką nie może być przeświadczenie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla strony tezy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2001 roku, sygn. akt II UKN 446/00, OSNAPiUS 2003, nr 7, poz. 182).

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie G. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 17 czerwca 2016 roku znak: (...) oraz z dnia 8 lipca 2016 roku, znak: (...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Sąd zważył, że pomiędzy stronami sporna była jedynie okoliczność czy ubezpieczony jest całkowicie czy też częściowo niezdolna do pracy.

Zgodnie z treścią art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 887, dalej: ustawa emerytalna) prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy (bez względu na stopień tej niezdolności);

2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3. niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3 - 8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11 - 12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15 - 17 oraz art. 7 pkt 1 - 4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, przy czym w myśl przepisu ust. 2 art. 57 ustawy warunek ten nie odnosi się do osób, które są całkowicie niezdolne do pracy oraz udowodniły okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety i 25 lat dla mężczyzny.

Przepis art. 58 ustawy emerytalnej wskazuje natomiast szczegółowo wymiar wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego. Zgodnie z ust. 1 pkt 5 warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy (ust. 2 zd. 1).

Definicja ustawowej niezdolności do pracy zawarta jest z kolei w przepisie art. 12 ust. 1 ustawy emerytalnej zgodnie, z którym niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. W przepisach ustępów 2 i 3 cytowanego przepisu jest natomiast mowa o różnicy między niezdolnością do pracy całkowitą oraz częściową. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3 ustawy emerytalnej).

Prawidłowa wykładnia częściowej niezdolności do pracy sprowadza się do stwierdzenia, że niezdolność ta powoduje niemożność kontynuowania zatrudnienia zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji z przyczyn medycznych. Utrwalone są przy tym zapatrywania, że niezdolność do pracy dotychczasowej jest warunkiem koniecznym ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ale nie jest warunkiem wystarczającym, jeżeli wiek, poziom wykształcenia i predyspozycje psychofizyczne usprawiedliwiają rokowanie, że mimo upośledzenia organizmu możliwe jest podjęcie innej pracy w tym samym zawodzie albo po przekwalifikowaniu zawodowym. Innymi słowy pojęcie kwalifikacji zawodowych nie jest ograniczone ani do dotychczasowego charakteru pracy, ani do zawodu czy specjalizacji uzyskanej w wyniku nauki, ale należy je rozumieć szerzej, jako wynikające nie tylko z formalnego wykształcenia, lecz również z doświadczenia i praktyki zawodowej, które bez potrzeby przekwalifikowania zawodowego pozwalają podjąć pracę w innych warunkach i na innym stanowisku niż dotychczas. Ustalenie zachowanej zdolności do pracy (określenie stopnia utraty zdolności do pracy) uwzględniać musi zatem możliwość wykonywania porównywalnych pod względem poziomu posiadanych kwalifikacji określonych rodzajów prac ze względu na ich cechy wspólne, umożliwiające wykorzystanie dotychczasowych kwalifikacji i umiejętności oraz prac, które ubezpieczony może wykonywać po przekwalifikowaniu zawodowym, o ile jest ono możliwe, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach). (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 stycznia 2017 roku, sygn. akt III AUa 265/16, Legalis)

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszego postępowania wskazać należało, iż niezależna i profesjonalna opinia biegłego sądowego psychiatry korespondująca z dokumentacją medyczną wykazały, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy niezdolna do pracy od 26 listopada 2014 roku do końca 2016 roku z powodu uporczywych zaburzeń nastroju i zaburzeń lękowych uogólnionych, których objawy nie ustępują. Biegły psychiatra kategorycznie wskazał, iż odwołujący wymaga dalszego leczenia psychiatrycznego, jednak jego stan nie uzasadnia uznania go za całkowicie niezdolnego do pracy.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)